

Luarea deciziilor biblice

LECTȚIA
CINCI

PERSPECTIVA SITUAȚIONALĂ:
REVELAȚIE ȘI SITUAȚIE

THIRD MILLENNIUM
MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Conținutul revelației.....	2
A. Realități	2
B. Obiective	3
C. Mijloace	5
III. Natura revelației	6
A. Inspirația	7
B. Exemplu	8
IV. Strategii de abordare a revelației.....	10
A. Laxitatea	11
1. Descriere	11
2. Consecințe	12
3. Corecții	13
B. Restrictivă	14
1. Descriere	14
2. Consecințe	15
3. Corecții	17
C. Autoritatea umană	18
1. Descriere	18
2. Consecințe	19
3. Corecții	20
V. Aplicarea revelației.....	21
A. Realități	21
B. Obiective	23
C. Mijloace	25
VI. Concluzie	27

Luarea deciziilor biblice

Lecția cinci

Perspectiva situațională: Revelație și situație

INTRODUCERE

Orice părinte știe că copiii adesea greșesc chiar și cele mai simple instrucțiuni. Poate fi "Te rog să mă ajuți să pun masa" sau "Fă curat în cameră". Indiferent de instrucțiune, copiii au modul lor de a interpreta ceea ce le cer părinții. Uneori, fac lucrul acesta intenționat, dar alteori neînțelegerea lor este un sinceră.

Uneori poate fi dificil să-ți dai seama exact ce trebuie să faci, iar lucrul acesta se întâmplă dintr-un anumit motiv. Că ne dăm seama sau nu, a urmări chiar și cele mai simple instrucțiuni presupune o cantitate substanțială de cunoștințe, despre multe lucruri. Este ușor de observat la copiii mici deoarece adesea lor le lipsesc cunoștințele de care au nevoie.

Dar și noi adulții, trebuie să ne bazăm pe cunoștințe din multe subiecte, atunci când urmăm instrucțiuni. Lucrul acesta este adevărat în mod special atunci când este vorba să înțelegem ce vrea Dumnezeu de la noi. Pentru ca să știm ce să facem într-o anumită situație, nu este suficient să cunoaștem instrucțiunile specifice ale lui Domnului, ci trebuie să înțelegem multe alte lucruri.

Aceasta este a cincea lecție din seria Luarea deciziilor Biblice și am intitulat-o "Perspectiva Situațională: Revelație și Situație". În această lecție ne vom îndrepta atenția asupra perspectivei situaționale a abordării eticii, vizând modul în care înțelegerea corectă a situațiilor ne poate ajuta să înțelegem revelația lui Dumnezeu.

De-a lungul acestor lecții am subliniat că judecata etică implică aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la o anumită situație de către o persoană. Acest rezumat accentuează faptul că, în fiecare situație etică, există trei dimensiuni esențiale, și anume Cuvântul lui Dumnezeu, situația și persoana care ia decizia. În această lecție vom viza două dintre aceste dimensiuni, analizând relația dintre situația etică și normele revelate în Cuvântul lui Dumnezeu.

De-a lungul acestei serii de lecții am descris relația dintre Cuvântul lui Dumnezeu, situație și persoane în termenii a trei perspective ale eticii. Mai întâi, avem perspectiva normativă, care analizează etica din perspectiva lui Dumnezeu. Această perspectivă accentuează regulile, sau normele, pe care ni le-a revelat Dumnezeu.

Apoi avem, perspectiva situațională, care abordează etica punând accent pe situație și analizează felul în care detaliile circumstanțelor se relaționează la decizia etică, și la felul în care putem folosi aceste circumstanțe pentru a aduce slavă lui Dumnezeu.

În al treilea rând, avem perspectiva existențială, care abordează etica din perspectiva persoanei care ia deciziile de natură etică. Ea subliniază rolul și caracteristicile acestei persoane și felul în care trebuie să se schimbe pentru a fi pe placul Domnului.

Toate cele trei perspective sunt valide, valoroase și complementare. Modul cel mai înțelept de acțiune este folosirea celor trei perspective laolaltă, permițând fiecăreia dintre ele să-și aducă contribuția la înțelegerea celorlalte.

Specific, în această lecție, vom aborda etica din perspectivă situațională, privind la felul în care diversele elemente ale situației de fapt ar trebui să lămurească deciziile pe care le luăm.

Lecția noastră se împarte în patru secțiuni majore: mai întâi, vom analiza conținutul situațional al revelației, analizând ceea ce ne învață revelația cu privire la situațiile de natură etică. Apoi, vom discuta despre natura situațională a revelației. Aici vom analiza faptul că revelația lui Dumnezeu trebuie înțeleasă în contextul în care a fost transmisă. În al treilea rând, vom aborda câteva strategii răspândite de interpretare a revelației, observând felul în care creștinii au abordat caracterul situațional al revelației. În fine, ne vom îndrepta atenția către aplicarea revelației la situațiile noastre moderne. Să începem privind la conținutul revelației ca una dintre cele mai importante surse de informare cu privire la situația noastră.

CONȚINUTUL REVELAȚIEI

Vă amintiți din lecțiile anterioare că există trei tipuri fundamentale de revelație: revelația specială, cum este Biblia, revelația generală, pe care o primim, de obicei, prin creație, și revelația existențială, care vine prin intermediul unor persoane. Trebuie să reținem totdeauna că Dumnezeu ne descoperă voia Lui prin toate aceste trei mijloace.

Deși revelațiile specială, generală și existențială diferă între ele în anumite aspecte, ele transmit conținutul sub formă de realități. Aceste realități includ tot ce ne revelează Dumnezeu despre situație, cum ar fi evenimente, oameni, obiecte, idei, îndatoriri, acțiuni - chiar și Dumnezeu și revelația Sa.

Se poate vorbi în nenumărate moduri despre realitățile comunicate de revelația lui Dumnezeu. Pe lângă discuția despre realități în general, vom discuta și despre obiective și mijloace. Obiectivele sunt rezultatele preconizate sau potențiale ale gândurilor, cuvintelor și faptelor. Ele sunt motivul pentru care facem sau pentru care ar trebui să facem lucruri. Mijloacele sunt căile de atingere a obiectivelor. Includ tot ceea ce gândim, spunem sau facem și orice instrument sau metodă pe care le folosim pentru atingerea obiectivelor.

Vom privi mai atent la conținutul revelației, trecând în revistă fiecare dintre elementele situaționale menționate. Mai întâi, vom analiza revelația prin prisma realităților pe care ni le prezintă. Apoi, vom vedea care sunt obiectivele pe care revelația ne obligă să le urmărim. În fine, vom explora mijloacele pe care revelația ne învață să le utilizăm pentru urmărirea acestor obiective. Să începem privind la realitățile generale pe care ni le aduce revelația.

REALITĂȚI

Din motive evidente, este imposibil să amintim toate realitățile pe care ni le transmite revelația, fie ea specială, generală sau existențială. Deci, pentru a ilustra rolul

important jucat de aceste realități în procesul evaluării etice, ne vom concentra asupra lui Dumnezeu Însuși, ca realitate fundamentală pe care o aflăm prin revelație.

În studiul perspectivei normative din lecțiile anterioare, am văzut că norma sau standardul nostru suprem îl reprezintă caracterul lui Dumnezeu. Corespunzător, din perspectivă situațională, Dumnezeu reprezintă realitatea supremă, cel mai înalt mediu etic. Realitatea existenței lui Dumnezeu guvernează orice întrebare etică și ne obligă să trăim conform caracterului Lui.

Desigur, pentru a ști ce obligații avem înaintea lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să ni se reveleze. Acesta este locul în care intervine revelația. Prin revelație, Dumnezeu ne spune realități despre Sine și despre lucrurile pe care le așteaptă de la noi. Fără revelație, tot am fi obligați să ascultăm de Dumnezeu, dar n-am ști cum s-o facem.

Abordați lucrul acesta din poziția de cetățean al unei țări. Guvernul este autoritatea în țară, iar legile sunt mijlocul prin care el exercită această autoritate asupra cetățenilor lui. De asemenea, guvernul își exercită controlul și în alte moduri: are angajați care îi duc la îndeplinire sarcinile, hărți care îi trasează granițele, tratate și alte relații cu țări străine, monedă, pentru administrarea economiei, etc. Toate acestea sunt mijloace prin care guvernul își exercită autoritatea și controlează lucrurile de sub autoritatea sa.

Sau, altfel spus, în situația noastră legală, existența guvernului este o realitate iar legile reprezintă realități adiționale, care explică îndatoririle pe care le avem față de el. Dacă dorim să ne supunem guvernării, acestea sunt lucruri pe care trebuie să le știm.

Tot așa, Dumnezeu este autoritatea supremă peste întreaga creație. Autoritatea Lui este absolută, iar caracterul Lui este expresia perfectă a voinței Lui. Deci, atunci când își descoperă caracterul, această revelație reprezintă mijlocul prin care Dumnezeu Își exercită controlul, la fel cum guvernul o face prin legile pe care le dă. Și, la fel cum cetățenii ascultă de legile civile, fiindcă se supun autorității guvernului, întreaga creație trebuie să asculte de legile lui Dumnezeu, supunându-se autorității Lui.

Pe lângă faptul că ne comunică anumite realități, revelația lui Dumnezeu ne învață un set special de lucruri foarte importante pentru etică: obiectivele corecte ale conduitei creștine și ale luării de decizii.

OBIECTIVE

Când vorbim de obiective în etică, avem în vedere rezultatele scontate de eforturilor noastre. În multe feluri, lucrul acesta nu diferă de felul în care ne stabilim obiectivele pentru a realiza orice altceva în viață. Poate îmi stabilesc obiectivul de a mă trezi la o anumită oră în fiecare zi, sau să cumpăr un cadou pentru soția mea de ziua ei. Obiectivele noastre pot fi mari sau mici. Pot fi lucruri pe care sperăm să le realizăm imediat, sau ne propunem să le facem în viitorul îndepărtat. Oricare ar fi situația, obiectivele ne conduc acțiunile.

De cele mai multe ori, obiectivele noastre sunt destul de complexe. Să luăm ca exemplu un tâmplar care măsoară și taie o bucată de lemn pentru construirea unei case. Când face asta, obiectivul imediat este ca măsurătorile să fie exacte, iar tăierea corectă. Un obiectiv mai îndepărtat este să construiască casa. De asemenea, poate lucra să câștige bani pentru a-și hrăni familia. Și, pentru ca acțiunile lui să fie cu adevărat bune, trebuie să facă toate acestea pentru slava lui Dumnezeu.

Și, după cum revelația specială, generală și existențială ne învață realități generale importante, fiecare tip de revelație ne oferă și obiective pe care trebuie să ni le însușim în etica creștină.

Mai întâi, revelația specială ne oferă nenumărate obiective de care trebuie să ținem cont în etica creștină. Iată doar câteva dintre obiectivele trasate de Scriptură: să facem bine aproapelui nostru, să creștem copiii în credința în Cristos, să luptăm pentru unitatea bisericii. Dar printre multele obiective pe care ni le trasează revelația specială, cel mai înalt și mai important este slava lui Dumnezeu.

De exemplu, în 1 Corinteni 10:31, Pavel ne dă această instrucțiune:

Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu. (1 Corinteni 10:31)

Chiar și în lucrurile mici ale vieții, precum alegerea a ceea ce mănânci sau bei, scopul nostru suprem este glorificarea lui Dumnezeu.

Revelația generală identifică și ea multe obiective care sunt bune și multe care sunt rele. La fel ca revelația specială, ne învață că cel mai mare obiectiv este mulțumirea și glorificarea lui Dumnezeu. Iată ce spune Pavel în Romani 1:20-21:

În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți; fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. (Romani 1:20-21)

Slava lui Dumnezeu în creație ne arată că trebui să-I fim credincioși și să-L laudăm - că trebuie să-L glorificăm în tot ce facem. Pe scurt, ne învață să facem din glorificarea lui Dumnezeu obiectivul nostru suprem.

În fine, revelația existențială ne ajută și ea să discernem obiectivele bune de cele rele, mai ales prin prisma conștiinței noastre. Și, în cazul credincioșilor, Duhul Sfânt reprezintă o altă sursă de revelație existențială, ce lucrează în noi pentru a urmări obiectivele bune și a ne feri de cele rele. Așa cum scrie Pavel în Filipeni 2:13:

Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. (Filipeni 2:13)

Vedem că Dumnezeu lucrează în noi la nivel existențial, prin lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt, permițându-ne și motivându-ne să acționăm conform scopului Său, în funcție de obiectivului Lui.

Observăm că Dumnezeu folosește toate cele trei forme de revelație - specială, generală și existențială - pentru a ne învăța obiectivele pe care le aprobă.

După ce am privit la conținutul situațional al revelației prin prisma realităților și obiectivelor, să analizăm acum mijloacele revelate de Dumnezeu, pentru a le folosi în situațiile de natură etică.

MIJLOACE

La începutul secolului al XVI-lea, filozoful și politicianul florentin, Niccolo Machiavelli, a scris o carte cunoscută sub numele de "Prințul". În multe limbi, numele lui Machiavelli este sinonim cu sloganul "scopul scuză mijloacele". Lucrarea lui a căpătat o aură de infamie întrucât susține că, în multe cazuri, politicieni trebuie să încalce principiile morale pentru a atinge obiective benefice statului.

Dar revelația lui Dumnezeu ne prezintă o perspectivă foarte diferită. Pentru a răspunde la orice chestiune etică într-o manieră biblică, nu-i de ajuns să știm realitățile și obiectivele relevate de Dumnezeu, ci trebuie să găsim și mijloacele potrivite revelate de El. În definitiv, evaluarea realităților și stabilirea obiectivelor sunt lucrurile care ne influențează acțiunile, dar acțiunile sunt, în ele însele, mijloacele alese pentru atingerea obiectivelor. Toți creștinii știu că Biblia are multe de spus despre felul în care acționăm. Deci, ceea ce spune Dumnezeu despre mijloacele alese este un element extrem de important în procesul nostru de luare a deciziilor. Iată ce spune Iacov în 2.15-16:

Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: "Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!", fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? (Iacov 2:15-16)

Este important să înțelegem că există oameni săraci ce au nevoie de mâncare și de îmbrăcăminte și este important să ne stabilim obiectivul de a-i hrăni și a-i ajuta să se încălzească. Dar, mijloacele prin care atingem acest obiectiv sunt cruciale: trebuie să le dăm alimente și haine.

În acest caz, Iacov își îndeamnă cititorii să caute discernământ în primul rând în revelația generală și existențială, punând întrebări de genul: „Care sunt mijloacele de care dispun pentru a ajuta săracii”? Dar, trebuie să nu uităm că revelația specială are multe de spus despre mijloacele ce trebuiesc folosite pentru a atinge astfel de obiective duhovnicești.

O metodă principală prin care Scriptura ne învață cu privire la mijloacele etice este prin intermediul exemplilor. Pe de o parte, găsim multe exemple negative de oameni care nu s-au descurcat bine, dar pe de altă parte, găsim și multe exemple pozitive de oameni care au înțeles corect normele lui Dumnezeu, și-au evaluat corect circumstanțele și au întreprins acțiuni bune pentru atingerea unor obiective pozitive.

Pe de o parte, apostolul Pavel ne atrage atenția asupra unor exemple negative în 1 Corinteni 10:8-11, unde scrie cuvintele:

Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi. Să nu cârțiți, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. (1 Corinteni 10:8-11).

Pavel aduce aceste exemple negative din experiențele Israelului antic, în timpul celor 40 de ani de rătăcire prin pustie. Dumnezeu le lămurise multe realități generale israeliților. De asemenea, le-a revelat și obiectivele călătoriei lor. Dar în timpul călătoriei, israeliții au păcătui grav abandonând mijloacele transmise de Dumnezeu să fie folosite în atingerea scopurilor - mijloace precum trăirea sfântă, curăția în închinare și rugăciune. În locul lor, israeliții au preferat mijloacele imoralității sexuale, idolatriei și cârtirii. Astfel, ei slujesc ca exemplu negativ, arătându-ne mijloace pe care Dumnezeu le dezaprobă și le blesteamă sever.

Pe de altă parte, Pavel ne atrage atenția și asupra unor exemple pozitive, precum în 1 Corinteni 11:1, unde de spune:

Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos. (1 Corinteni 11:1)

Aici, Pavel ne dă două exemple pozitive de conduită etică: pe sine și pe Isus. Aici, Pavel vorbește pe larg despre toate informațiile pe care corinteni le primiseră despre Isus și despre sine, indiferent că veniseră prin intermediul revelației speciale, generale sau existențiale. Arată că prin amintirea vieții perfecte trăite de Isus, și a propriului său comportament imperfect, dar exemplar, corinteni puteau învăța nu doar realități și obiective, ci și mijloace duhovnicești.

În concluzie, conținutul situațional al revelației include realități, obiective și mijloace esențiale luării unor decizii etice corecte. Deci, dacă vrem să luăm decizii biblice în viața cotidiană, trebuie să înțelegem ce ne a revelat Dumnezeu cu privire la aceste dimensiuni ale situației.

După ce am văzut că aflarea datoriei noastre presupune înțelegerea situației în care ne aflăm extrasă din conținutul revelației, trebuie să abordăm cel de-al doilea subiect: natura situațională a revelației înseși. Revelația lui Dumnezeu ajunge la noi înglobată în propriile ei situații și, din acest motiv, trebuie să avem în vedere întrebări de genul “Care sunt circumstanțele pentru care și în care S-a descoperit Dumnezeu?” și “Cum ne ajută înțelegerea acestor situații în luarea deciziilor etice”?

NATURA REVELAȚIEI

Să știm ce spune revelația lui Dumnezeu despre realități, obiective și mijloace este o parte importantă din a ne afla îndatoririle. Dar vital este și să înțelegem felului în care revelația este influențată de propria situație. Dacă nu înțelegem modul în care situațiile influențează felul în care Se revelează Dumnezeu, riscăm să nu înțelegem conținutul revelației.

După cum am văzut în alte lecții, de la începutul creației, revelația generală și cea existențială au fost întotdeauna însoțite, de revelația specială. Astăzi, revelația specială a Scripturii ne-a fost dată pentru a ne călăuzi, ca niște ochelari prin care să interpretăm revelația generală și existențială. Asta înseamnă că Scriptura are prioritate practică peste tot ce credem că am găsit în revelația generală și existențială.

Revelația generală confirmă Scriptura, dar nu poate descoperi niciodată vreo normă etică pe care să n-o găsim revelată în Biblie. Deci, contribuția pe care o aduce revelația generală la aflarea îndatoririlor pe care le avem este aceea de a clarifica ceea ce Scriptura spune deja.

Același lucru este valabil și cu privire la revelația existențială, care confirmă învățăturile Scripturii și nu aduce, niciodată, vreo normă etică ce nu este prezentată explicit sau implicit în Scriptură.

Întreaga revelație a lui Dumnezeu este importantă, valoroasă și adevărată. Dar, deoarece Scriptura este cheia înțelegerii Cuvântului lui Dumnezeu, în întregul lui, discuția noastră despre natura situațională a revelației va viza în special Biblia. Totuși, trebuie să reținem că mare parte din ceea ce afirmăm despre Biblie este valabil și pentru restul revelației lui Dumnezeu.

Vom separa în două părți discuția despre natura situațională a revelației. Vom discuta mai întâi despre inspirația Scripturii, abordând realitățile, obiectivele și mijloacele ce înconjoară scrierea Scripturii. În al doilea rând, vom analiza un exemplu care confirmă importanța înțelegerii realităților, obiectivelor și mijloacelor implicate în inspirația Scripturii. Să începem cu inspirația Scripturii - modul în care Dumnezeu a inspirat autorii umani să scrie textul biblic.

INSPIRAȚIA

Scriptura este o scriere umană de inspirație divină. Duhul Sfânt a motivat și a supravegheat scrierile autorilor umani pentru a se asigura că tot conținutul acestora este adevărat. Duhul a lucrat astfel încât autorii umani să fie păziți de orice greșală păstrând, în același timp, intențiile și personalitățile lor neafectate. Ca urmare a acestui proces, înțelesul inițial al Scripturii este acela pe care au dorit împreună să-l comunice atât autorul divin cât și autorii umani. Acest înțeles nu este unul compus, dintr-unul pe care l-ar fi avut în vedere autorul uman și cel pe care l-ar fi avut în vedere Duhul Sfânt, ci unul unic, în care atât Duhul Sfânt cât și omul au aceeași intenție.

Din păcate, mulți creștini bine intenționați acționează ca și cum Dumnezeu nu ne-ar fi dat Biblia în anumite situații istorice. Tratează Biblia ca fiind atemporală, ca și cum ar fi scrisă fără implicare umană. Dar, când luăm în considerare ce spun autorii biblici despre propriile scrieri, vedem că lucrurile stau altfel. Scriptura ne-a fost dată în diverse situații istorice.

Doctrina aceasta a inspirației este descrisă în multe locuri din Biblie, dar ne vom limita la două texte care dovedesc și contribuția Duhului Sfânt și a autorilor umani la conținutul Scripturii. În primul rând, să analizăm rolul Duhului Sfânt drept autor al Scripturii. Iată cum explică Petru natura inspirației în 2 Petru 1:20-21.

Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt. (2 Petru 1:20-21)

Așa cum menționează Petru aici, Biblia nu este doar o scriere omenească. Este o carte scrisă de oameni mânați de Duhul Sfânt. Petru ne asigură că tot ce găsim în Scriptură este autorizat de Dumnezeu și vrednic de crezare.

În anumite situații, învățătorii creștini au înțeles greșit și acesta și altele texte, și au concluzionat că Duhul Sfânt este unicul autor adevărat al Scripturii. Acești învățători au ajuns în mod greșit la concluzia că autorii umani nu au avut nicio contribuție la propriile scrieri. Deci, să trecem la un alt text, care exprimă faptul că autorii umani ai Bibliei au avut o contribuție covârșitoare la ceea ce au scris.

În Matei 22:41-45, citim următoare conversație între Isus și unii dintre fariseii care I se împotriveau:

Pe când erau strânși la un loc fariseii, Isus i-a întrebat: „Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” „Al lui David”, I-au răspuns ei. Și Isus le-a zis: „Cum atunci, David, fiind insuflat de Duhul, Îl numește Domn, când zice: ‘Domnul a zis Domnului Meu: «Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale»’? Deci, dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?” (Matei 22:41-45)

Aici, Isus vorbește despre Psalmul 110:1 și argumentul Său este că, pentru a înțelege ce vrea să spună Duhul Sfânt în aceste verset, trebuia să știi, mai întâi, că a fost scris de David și, apoi, să înțelegi sensul inițial pe care David a vrut să-l comunice.

Pentru a pricepe înțelesul inițial al oricărui text din Scriptură, trebuie să aflăm multe lucruri despre autori, cum ar fi circumstanțele, experiențele, educația, teologia și prioritățile lor. Adesea, înțelegerea acestor pasaje poate fi îmbunătățită și de alte informații, extra-biblice, cum ar fi realități istorice, culturale și lingvistice.

În afară de asta, trebuie să acordăm atenție obiectivelor autorilor Scripturii. Care le erau motivele? Ce auditoriu au sperat să le citească scrierile? Ce reacția au încercat să obțină de la acești cititori?

Mai mult, trebuie să cugetăm la mijloacele pe care le-au folosit autorii; ce limbaj au folosit în scrierile lor, genul literal pe care l-au abordat, tehnicile retorice aplicate, modul în care și-au organizat gândurile și argumentele.

Pentru a ne putea baza așa cum trebuie pe Scripturi în etica creștină trebuie să evaluăm toate aceste realități, obiective și mijloace, pentru a descoperi de ce au scris autorii biblici așa cum au făcut-o, ce au vrut să spună și cum au înțeles textele auditoriilor lor inițial.

EXEMPLU

Acum, că am descris natura situațională a inspirației Scripturii, trebuie să analizăm un exemplu din Biblie, care confirmă importanța examinării aspectelor situaționale ale revelației.

Desigur, este imposibil să identificăm toate realitățile, obiectivele și mijloacele relevante unui pasaj biblic, ca să nu vorbim și de modul în care ele se raportează la înțelesul inițial. Dar, din fericire, Biblia conține multe exemple care ne pot călăuzi. Autorii biblici și personaje biblice de încredere explică adesea Scripturile scrise de alți

autori, înainte de ei. Exemplele lor ne oferă multe oportunități de a observa importanța aspectelor situaționale ale Scripturii.

Pentru a ilustra tipurile de considerații situaționale de care trebuie să ținem cont, să analizăm 1 Corinteni 10:5-11, unde Pavel abordează caracterul situațional al relatării vechi-testamentare a lui Israel în pustie. Scrie următoarele cuvinte:

Totuși cei mai mulți dintre ei [strămoșii noștri] n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele [...] Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul a șezut să mănânce și să bea și s-au sculat să joace.” Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi. Să nu cârțiți, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. Aceste lucruri [...] și au fost scrise pentru învățătura noastră [...] (1 Corinteni 10: 5-11)

În acest pasaj, Pavel se referă la patru pasaje ale Vechiului Testament:

- Exodul 32, unde israeliții s-au dedat la practici păgâne și aproximativ 3000 de oameni au fost pedepsiți cu moartea.
- Numeri 25, unde au căzut în păcatul imoralității sexuale și au murit 23000 de oameni.
- Numeri 21, unde L-au pus pe Domnul la încercare și mulți au murit mușcați de șerpi.
- Numeri 16, unde au cârtit împotriva lui Moise și mulți au murit loviți de îngerul morții.

Dar, observați că Pavel nu subliniază pur și simplu aceste detalii istorice, ci explică faptul că Moise le-a înregistrat pentru a oferi un exemplu celor ce le vor citi, pe viitor. După cum scrie Pavel în 1 Corinteni 10:11:

Aceste lucruri... au fost scrise pentru învățătura noastră, ... (1 Corinteni 10:11)

Pavel credea că Moise a scris Pentateuhul sub călăuzirea Duhului Sfânt cu scopul de a avertiza generațiile viitoare să nu repete eșecurile israeliților. Și, pentru că avea o astfel de înțelegere a acestor pasaje, Pavel scoate în evidență o serie de realități menționate în ele.

Mai întâi, remarcă faptul că Dumnezeu n-a fost mulțumit de acțiunile israeliților din vechime. Moise spune explicit lucrul acesta în textele la care face referire Pavel. Al doilea, Pavel întărește ideea aceasta notând că Dumnezeu a omorât mulți israeliți din cauza acestor păcate; după cum scrie - “au pierit în pustiu”. Pavel găsește acest lucru semnificativ, deoarece arăta profunda reprobare morală al lui Dumnezeu față de israeliți. Al treilea, Pavel observă că anumite acțiuni îi displac lui Dumnezeu: păgânismul, idolatria, ispitirea și cârtirile.

Pe lângă aceste fapte menționate specific, Pavel ia în considerare o multitudine de alte realități, precum faptul că Scripturile sunt adevărate, au caracter normativ și se aplică creștinilor. Bazându-se pe aceste realități, Pavel conchide că scopul lui Moise este acela de a folosi Scriptura inspirată drept mijloc de înregistrare a acestor lucruri ca generațiile viitoare să învețe din greșelile poporului Israel.

Nu avem timp să explorăm toate nuanțele metodei folosite de Pavel aici, dar este de remarcat faptul că apostolul este preocupat de cel puțin două tipuri de aspecte situaționale în interpretare acestor pasaje inspirate vechi-testamentare:

- întâi, detaliile menționate în Scriptură - Pavel acceptă Vechiul Testament ca fiind real și de încredere și știe că detaliile întâmplării sunt importante pentru semnificațiile acestora.
- al doilea, intenția autorului - Pavel înțelege că obiectivul lui Moise nu este doar acela de a ne spune ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, ci de a provoca un răspuns din partea cititorilor săi.

Această listă nu este, nicidecum, exhaustivă, dar reprezintă un exemplu bun, cu autoritate chiar, de tipuri de caracteristici situaționale la care să ne gândim atunci când interpretăm Scriptura. Trebuie să ținem cont de lucrurile pe care Scriptura le prezintă explicit, cum ar fi detaliile concrete, dar și de lucrurile implicite din textul biblic, cum ar fi scopul sau intenția autorului atunci când a scris. Dacă ne amintim de natura situațională a Scripturii în acestea și alte modalități, putem avea o mai mare încredere că am înțeles-o corect.

După ce am privit la felul în care conținutul revelației se adresează realităților, obiectivelor și mijloacelor caracteristice propriei situații și la natura ei istorică, să ne îndreptăm atenția spre unele strategii răspândite de abordare a caracterului situațional al revelației.

STRATEGII DE ABORDARE A REVELAȚIEI

Atunci când abordăm etica creștină din perspectivă situațională, deseori ne confruntăm cu faptul că avem de-a face cu două situații - situația biblică și situația noastră contemporană. Aceasta înseamnă că trebuie să găsim modalitățile de a conecta situațiile biblice cu cele contemporane. Procesul este, adesea, destul de complex și, din nefericire, creștinii au tendința de a căuta scurături pentru a simplifica excesiv chestiunile în discuție. Deci, înainte de a aborda aplicația contemporană, să analizăm câteva dintre aceste strategii greșite pe care creștinii le adoptă adesea.

Vom discuta despre trei abordări răspândite în soluționarea caracterului situațional al revelației.: Mai întâi, vom aborda strategia de laxitate, apoi, pe cea restrictivă, iar în final pe cea de favorizare a autorității umane. Din cauza timpului limitat, ne vom limita la discuții pe marginea Scripturii. Dar, încă o dată, trebuie să nu uităm că aceleași strategii sunt adesea folosite și în cazul celorlalte tipuri de revelație.

Pentru a ilustra dificultatea corelării Scripturii la lumea de azi, să ne imaginăm o casă amplasată pe un teren care este, progresiv, înghițit de pustietate. Casa reprezintă acele lucruri care sunt în mod clar poruncite sau permise în Scripturi. Pustietatea reprezintă lucrurile care sunt în mod clar interzise în Scripturi. Terenul din jurul casei reprezintă lucrurile care, într-o măsură sau alta, sunt neclare celui ce citește Biblia; lucruri în care nu suntem siguri cum să corelăm situația scripturală la contextul situațiilor noastre contemporane. Această lipsă percepută de claritate a făcut ca mulți creștini să adopte strategii simpliste în definirea granițelor moralității creștine, descrise prin termenii: laxitate, restrictivă și autoritate umană. Deci, să începem cu laxitatea, o strategiei răsândită dar greșită în corelarea dimensiunii situaționale a revelației biblice cu lumea contemporană.

LAXITATEA

Vom diviza discuția despre laxitate în trei părți. Mai întâi vom descrie pe scurt strategia și cauzelor care au generat-o. Apoi, vom oferi câteva exemple de consecințe ale laxității. În fine, vom sugera câteva corecții care ne pot ajuta să evităm laxitatea în abordarea Scripturii. Să începem cu o descriere de bază a laxității.

Descriere

Laxitatea este o strategie care tinde către permisivitate - adepții acestei strategii nu se grăbesc să identifice și să condamne păcatele lumii de azi. Ca urmare, aceștia ajung adesea să îngăduie ceea ce Biblia interzice și să treacă cu vederea poruncile ei. Creștinii sunt înclinați către o lectură laxă a Scripturii din cel puțin două motive. Uneori, cred în mod greșit că situațiile din Biblie sunt foarte diferite de cele actuale și prin urmare Biblia nu poate fi aplicată în zilele noastre. Alteori, creștinii adoptă o atitudine de laxitate deoarece cred că situațiile din Biblie sunt prea vagi pentru a putea fi aplicate vieții contemporane. Gândesc astfel deoarece adesea cred că realitățile, obiectivele și mijloacele Bibliei sunt ambigue sau, chiar, necunoscute.

Gândiți-vă la ilustrația noastră, a casei înconjurată de un teren care este înghițit, treptat, de pustietate. După cum vă amintiți, casa reprezintă lucrurile pe care Scriptura le permite în mod clar. Pustietatea reprezintă lucrurile care sunt în mod clar interzise în Scripturi. Terenul din jurul casei reprezintă acele lucruri în care instrucțiunile Scripturii sunt oarecum neclare cititorului.

Să presupunem că am vrea să ridicăm un gard în jurul lucrurilor pe care Scriptura le permite, pentru a apăra granițele moralității creștine. O strategie a laxității va încerca să ridice gardul cât se poate de aproape de granița cu pustietatea, pentru a permite și lucrurile care sunt neclare.

Dar, această atitudine laxă ridică o problemă. Nu tot ce ne e neclar e și permis. Deci, dacă ridicăm gardul la marginea pustietății, aproape sigur vom îngădui lucruri pe care, de fapt, Scriptura le interzice.

Deci, fie prin presupunerea că situația biblică este prea diferită de a noastră, încât nu se poate aplica, fie prin opinia că e prea vagă pentru a putea fi aplicată cu încredere, poziția laxă tinde să pună prea puține restricții conduitei creștine.

Ținând cont de această descriere a strategiei laxității, trebuie să menționăm câteva exemple de consecințe ce pot rezulta din această abordare a revelației.

Consecințe

Consecințele laxității sunt destul de predictibile - această atitudine încurajează creștini să raționalizeze multe păcate. Vom aminti doar patru dintre multele feluri în care se poate întâmpla lucrul acesta. Mai întâi, laxitatea poate încuraja un creștin să aleagă răul mai mic, îndemnându-l să justifice o acțiune greșită ca fiind mult mai cinstită decât cealaltă alternativă mult mai rea.

Să luăm ca exemplu un soț și o soție care au ajuns să se disprețuiască unul pe altul. Știm că Biblia condamnă divorțul fără motiv întemeiat și că cere soților să se iubească unul pe altul. Dar, creștinii care adoptă strategia laxității pot argumenta că Biblia nu este clară cu privire la ce trebuie să facă un credincios în această situație specifică și pot recomanda divorțul pe baza faptului că acesta este preferabil unei relații de ură.

Dar, când evaluăm realitățile, obiectivele și mijloacele Scripturii într-un mod responsabil, descoperim că ea vorbește foarte clar despre această situație actuală. Soluția autentică este ca atât soțul cât și soția să se conformeze învățăturilor morale ale Scripturii, pocăindu-se de păcatul propriu și învățând să se iubească unul pe altul în legătura căsătoriei.

Apoi, laxitatea tinde să îngăduie excepții nejustificate de la poruncile biblice. Aceasta se întâmplă atunci când creștinii nu înțeleg că poruncile scripturale se aplică și la alte situații decât la cele menționate specific în Biblie.

De exemplu, în vremea lui Isus unii credeau că, atât timp cât nu comit adulter fizic, nu încalcă porunca despre adulter. Atitudinea lor de laxitate avea de-a face cu eșecul de a vedea adevăratele implicații ale acestei porunci, dincolo de infidelitatea fizică. Dar, în Matei 5:28 Isus îi pune la punct spunând:

Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui. (Matei 5:28)

Dacă nu înțelegem realitățile, obiectivele și mijloacele legate de porunca împotriva adulterului, putem nega cu ușurință că nu doar adulterul, ci și pofta încalcă voia lui Dumnezeu.

În al treilea rând, laxitatea tinde să-i încurajeze pe creștini să adauge precizări false la poruncile biblice. Își imaginează realități, obiective și mijloace pe care Biblia nu le indică și folosesc aceste adăugiri închipuite pentru a motiva neîmplinirea unei porunci biblice.

De exemplu, în Deuteronomul 25:4, legea interzice punerea unei botnițe bouului, în timp ce treieră cerealele. O abordare laxă a Scripturii poate inventa o precizare falsă conform căreia acest verset se aplică doar celor ce folosesc boi pentru treieratul recoltei.

Ne putem gândi “Eu nu am boi, deci porunca aceasta nu mi se aplică.” Dar, în 1 Corinteni 9:9 și 1 Timotei 5:18, Pavel invocă această lege pentru a dovedi că slujitorii creștini trebuie plătiți pentru munca lor. Într-o asemenea situație, o abordare laxă descurajează creștinii să aplice principiile poruncii biblice la alte situații decât cea descrisă în Biblie.

În al patrulea rând, o abordare laxă ne poate face să gândim că un motiv bun poate justifica o acțiune rea. Adică, atunci când credem că realitățile, obiectivele și mijloacele Scripturii sunt prea diferite sau prea vagi, putem fi tentați să judecăm acțiunile doar pe baza motivelor noastre actuale.

De exemplu, mulți dintre noi pot fi înclinați să scuze un om flămând care fură mâncare. E drept că, motivația omului care fură ca să aibă ce mânca este diferită de cea a omului care fură pentru un profit murdar. Cu toate acestea, Cuvântul lui Dumnezeu condamnă ambele acțiuni. În Proverbe 6:30-31 citim:

Hoțul nu este urgisit când fură ca să-și potolească foamea, căci îi este foame; Laxitateași dacă este prins, trebuie să dea înapoi înșeptit, să dea chiar tot ce are în casă. (Proverbe 6:30-31)

În concluzie, o strategie a laxității tinde să fie mult prea permisivă, permițând ceea ce Dumnezeu interzice și, astfel, ascunzându-ne adevăratele îndatoriri. Ne îndeamnă să abordăm detaliile Legii lui Dumnezeu cu foarte multă libertate personală, căutând totdeauna modalități de a evita obligațiile ce decurg din ea.

După ce am prezentat o descriere a laxității și câteva dintre consecințele ei, vom oferim câteva corecții la această strategie greșită față de revelație.

Corecții

Așa cum am spus, laxitatea își are rădăcina fie în convingerea că Scriptura este atât de diferită încât este inaplicabilă, fie în convingerea că este prea vagă pentru a fi aplicabilă. Deci, una dintre cele mai bune metode de combatere a acestei erori este înțelegerea similarității Bibliei cu lumea actuală, precum și a clarității ei.

Pe de-o parte, Biblia ne asigură de faptul că situațiile scripturale sunt totdeauna suficient de asemănătoare cu ale noastre pentru a face aplicații actuale. Într-un fel sau altul, fiecare pasaj din Biblie are să ne învețe ceva despre etică în lumea contemporană. După cum scrie Pavel în 2 Timotei 3:16-17:

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună. (2 Timotei 3:16-17)

Ori de câte ori suntem tentați să credem că Biblia este inaplicabilă pentru că situația prezentată de ea este mult diferită de cea de azi, trebuie să ne uităm mai atent atât la realitățile, obiectivele și mijloacele Bibliei cât și la cele ale situației actuale. Dacă facem așa, putem descoperi anumite corespondențe care ne ajuta să aplicăm Scriptura. Dar, chiar și dacă descoperim că situațiile din Biblie și cele actuale par a fi extrem de diferite,

nu trebuie să tragem concluzia că Biblia este inaplicabilă ci, mai degrabă, trebuie să ne vedem limitările, să decidem continuarea studierii situației, căutând sprijinul altor persoane, precum pastori și învățători.

În ce privește faptul că Biblia este vagă, ea însăși afirmă că Scripturile sunt suficient de clare. După cum scrie Moise în Deuteronomul 29:29:

Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeuul nostru, iar cele descoperite sunt ale noastre și ale urmașilor noștri pentru totdeauna, ca să împlinim toate cuvintele acestei Legi. (Deuteronom 29:29)

Dumnezeu ne-a dat Scriptura pentru a ne arăta care ne sunt îndatoririle și a creat-o în așa fel încât să comunice nu doar audienței inițiale, ci și generațiilor viitoare, sau, cum am citit, urmașilor noștri pentru totdeauna.

Biblia nu este la fel de limpede în toate domeniile și nu oricine poate înțelege fiecare pasaj. Dar, Scriptura este totdeauna suficient de clară pentru a extrage aplicații de natură etică. Deci, ori de câte ori suntem tentați să credem că Biblia nu este suficient de clară, trebuie să ne amintim că problema este la noi, nu la Scriptură. Pentru a corecta această greșală, trebuie să reexaminăm realitățile, obiectivele și mijloacele Scripturii, căutând înțelesul ei inițial. Uneori lucrul acesta ne ajută să înțelegem Biblia suficient de mult pentru a o putea aplica la viața actuală. Iar dacă nu, trebuie să ne acceptăm limitările proprii, să studiem problema în continuare și să căutăm sfatul unor oameni mai înțelepți.

După ce am prezentat greșelile ce apar în adoptarea strategiei laxității, vom încerca să analizăm erorile ce apar când înțelegerea și aplicarea Scripturii se bazează pe strategia restrictivă.

RESTRICTIVĂ

Discutarea strategiei restrictivă va decurge în același fel ca și cea despre laxitate. Mai întâi, vom face o descriere generală a restrictivității ca strategie. Apoi, vom oferi câteva exemple de consecințe ale restrictivității, iar în final vom sugera câteva corecții care ne pot ajuta să evităm folosirea acestei strategii păguboase. Să începem cu descrierea strategiei restrictivă.

Descriere

Când creștinii sunt înclinați să adopte o strategie restrictivă despre revelație, sunt extrem de preocupați să se păzească împotriva păcatului, mai ales împotriva interdicțiilor expres menționate în Scripturi. Ca urmare, tendința lor este de a exagera în restricționarea comportamentului în detrimentul permisivității.

Asemenea strategiei laxității, de obicei, restrictivitatea rezultă din convingeri eronate despre similitudinile dintre Scriptură și lumea actuală și despre claritatea ei.

În ce privește similaritatea Bibliei cu lumea actuală, strategia restrictivă vede situațiile biblice atât de asemănătoare cu ale noastre încât consideră că Biblia ni se aplică în mod direct. Această strategie ia în considerare prea puțin, sau deloc, faptul că

realitățile, obiectivele și mijloacele Scripturii diferă de cele ale lumii actuale. Creștinii care susțin această abordare consideră, adesea, că aplicația corectă a Scripturii înseamnă a face exact ceea ce se făcea în vremurile Biblice.

În privința clarității Bibliei, creștinii care susțin o strategie restrictivă cred, în mod eronat, că, atunci când realitățile, obiectivele și mijloacele Bibliei par a fi vagi, răspunsul potrivit este aplicarea Scripturii într-un mod restrictiv.

Să revenim la ilustrația cu casa și gardul. Repet, casa reprezintă acele lucruri clar îngăduite în Scriptură, iar pustietatea reprezintă acele lucruri clar interzise în Biblie. Terenul din jurul casei reprezintă lucrurile care, într-o măsură mai mare sau mai mică, nu ne sunt clare atunci când citim Biblia; situații în care nu știm sigur cum să raportăm realitățile, obiectivele și mijloacele prezentate în Scriptură la cele ale lumii actuale.

Și, din nou, să presupunem că vrem să ridicăm un gard în jurul acelor lucruri pe care Scriptura le permite, pentru a putea defini granițele moralității creștine. După cum am văzut, o strategie a laxității va ridica gardul la granița pustietății, pentru a include și acele comportamente pe care Scriptura nu le condamnă în mod clar. Prin contrast, o strategie restrictivă tinde să ridice gardul foarte aproape de casă, pentru a exclude majoritatea lucrurilor neclare, în încercarea de a evita căderea în imoralitate.

Dar, avem o problemă și cu această practică restrictivă: multe dintre lucrurile din curte, care acum sunt în afara gardului, sunt de fapt permise și chiar poruncite în Biblie. Când răspundem învățăturilor Bibliei într-o manieră atât de restrictivă, ajungem să interzicem unele lucruri pe care Dumnezeu le permite și altele pe care chiar le poruncește.

Deci, fie prin presupuziția că situația biblică este atât de similară cu a noastră încât o putem aplica direct, fie printr-un răspuns exagerat de restrictiv la aspectele aparent neclare ale Bibliei, o înțelegere restrictivă tinde să pună mult prea multe limitări conduitei creștine.

Ținând cont de această descriere, suntem gata să discutăm consecințele unei asemenea strategii restrictive.

Consecințe

Sunt multe rezultate negative ale acestei abordări restrictive, dar, din lipsă de timp, vom aminti doar două. Mai întâi, ea distruge libertatea creștină prin interzicerea unor comportamente care pot fi greșite în anumite condiții, dar bune în altele.

Biblia învață că un creștin are o anumită libertate de conștiință, adică, există anumite acțiuni care pot fi bune pentru unii oameni și rele pentru alții. Exemplu clasic în acest sens sunt discuțiile apostolului Pavel despre mâncarea sacrificată idolilor, din 1 Corinteni 8-10. În Romani 14 există o discuție similară privitoare la utilizarea cărnii și la respectarea anumitor zile. În aceste capitole, Pavel spune că a mânca o mâncare sacrificată idolilor este un lucru acceptabil pentru cei cu o conștiință puternică, dar un păcat pentru cei cu un cuget slab. În lumina acestor lucruri, Pavel ne spune cine poate mânca acest tip de hrană și în ce condiții, dar hotărârea ultimă depinde de cugetul fiecăruia în parte.

Deoarece chestiunile legate de cuget sunt adesea neclare, o strategie restrictivă tinde să interzică oricui consumarea acestor mâncăruri, pentru a se asigura că nimeni nu

își încalcă propria conștiință. Dar, această interdicție îi va împiedica pe creștinii cu o conștiință puternică să se bucure de binecuvântările lui Dumnezeu, iar Pavel spune că asemenea interdicții nu sunt bune. Așa cum scrie în 1 Timotei 4:4-5:

Căci orice faptură a lui Dumnezeu este bună, și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri, pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune. (1 Timotei 4:4-5).

Apoi, o strategie restrictivă insuflă disperarea într-un credincios, transformând Cuvântul lui Dumnezeu într-o grea povară. Dumnezeu a dat Cuvântul Său oamenilor pentru a le fi o binecuvântare, nu pentru a-i opresa, lucru despre care Biblia vorbește în multe locuri. Iată ce spune Isus, de exemplu, în Marcu 2:27:

Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat (Marcu 2:27)

Isus a afirmat că Dumnezeu a dat porunca Sabatului pentru a fi o binecuvântare pentru poporul Lui.

În Romani 9:4-5, Pavel include legea în lista extraordinarelor binecuvântări date de Dumnezeu lui Israel. Iată ce scrie acolo:

Ei sunt israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. (Romani 9:4-5)

Nimeni nu poate contesta faptul că toate lucrurile din lista aceasta sunt o mare binecuvântare. Atunci, de ce include Pavel și darea legii între ele? Răspunsul este simplu - pentru că legea este, într-adevăr, una dintre cele mai mari binecuvântări date de Dumnezeu poporului Său.

Din păcate, tendința de a condamna orice nu este permis în mod explicit, tinde să transforme Cuvântul lui Dumnezeu într-o listă lungă de interdicții. Lucrul acesta îi determină pe creștinii să fie atât de preocupați de ținerea legii, încât ajung să se gândească la Dumnezeu ca la un supraveghetor aspru, nu ca la un Tată iubitor. Mulți cred chiar că Dumnezeu este foarte nemulțumit de ei atunci când nu reușesc să trăiască la nivelul standardelor riguroase auto-impuse.

În concluzie, o strategie restrictivă neagă libertatea creștină și ne duce la disperare. Astfel, ea împiedică încercarea noastră de a ne învăța îndatoririle și ne împiedică să ne bucurăm de Dumnezeul mântuirii noastre.

După ce am făcut o descriere a strategiei restrictive, precum și a unora dintre consecințele ei, să abordăm acum câteva corecții care ne vor ajuta să ne ferim de această eroare.

Corecții

După cum am văzut, în general, o strategie restrictivă se bazează pe una din următoarele două iluzii. Pe de o parte, ea poate rezulta din convingerea eronată că aspectele situaționale ale Scripturii sunt atât de asemănătoare cu ale noastre, încât Biblia are aplicabilitate directă în lumea modernă. Pe de altă parte, poate rezulta din perspectiva eronată că realitățile, obiectivele și mijloacele Scripturii sunt vagi și, chiar, insondabile.

Deci, o bună corecție a restrictivității este înțelegerea faptului că situațiile actuale sunt suficient de diferite de situațiile biblice, că nu putem imita în mod simplist aplicațiile pe care le găsim în Scriptură. Într-adevăr, trebuie să ținem cont de diferențele dintre situația noastră și cele din vremea Bibliei. Să luăm, de exemplu, porunca din Exod 20:13:

Să nu ucizi (Exod 20:13)

Această poruncă poate fi aplicată în mod direct în multe aspecte ale vieții moderne. De exemplu, este ușor să vedem felul în care ea interzice omorârea unui om cu scopul de a-i lua averea.

Dar, lucrurile devin puțin mai greu de aplicat atunci când încercăm să o raportăm la o situație de auto-apărare sau de război. O strategie restrictivă are tendința de a interzice orice ucidere între ființele umane, considerând ca această poruncă se adresează tuturor situațiilor în același fel. Dar, această concluzie este incompatibilă cu pasaje biblice, unde armata poporului Israel este binecuvântată pentru uciderea vrăjmașilor lui Dumnezeu. De exemplu, să citim cuvintele din Evrei 11:32-33.

Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de proroci! Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe. (Evrei 11:32-33)

Observați că primul lucru pentru care acești oameni sunt lăudați este faptul că au cucerit împărății. Erau liderii militari și judecători care au luptat cu succes împotriva vrăjmașilor lui Dumnezeu în războaie.

Din nou, în lumina acestor realități, trebuie să căutăm o abordare mai scripturală a aplicării poruncii împotriva uciderii. Trebuie să recunoaștem că situațiile cărora se adresează această poruncă nu sunt aceleași cu cele întâlnite în situații care implică războiul sau auto-apărarea. Trebuie să explorăm și alte pasaje biblice care tratează aceste chestiuni, cautând o concluzie care să fie în acord cu întreaga Scriptură. Probabil că răspunsurile vor varia de la caz la caz și, chiar, de la persoană la persoană.

Pe lângă obținerea unei perspective corecte asupra diferențelor dintre situațiile biblice și cele actuale, putem evita o strategie restrictivă și amintindu-ne că Scriptura este întotdeauna suficient de clară în comunicarea vocii lui Dumnezeu cu privire la etica creștină. Am discutat deja despre această corecție în cazul teoriei laxității, dar, ca un memento, să citim încă odată cuvintele lui Moise din Deuteronomul 29:29.

Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeu nostru, iar cele descoperite sunt ale noastre și ale urmașilor noștri pentru totdeauna, ca să împlinim toate cuvintele acestei Legi. (Deuteronom 29:29)

Dumnezeu a dat Scriptura pentru ca israeliții din vechime, precum și generațiile viitoare - noi, să-și cunoască îndatoririle. Acesta implică faptul că realitățile, obiectivele și mijloacele Scripturii sunt destul de clare pentru a ne discerne obligațiile și a nu trebui să apelăm la strategii rapide și simpliste, precum cea restrictivă.

Acum, după ce am discutat strategiile laxității și restrictivității, să abordăm strategia autorității umane, o a treia strategie eronată și, totuși, răspândită de rezolvare a considerațiilor situaționale.

AUTORITATEA UMANĂ

Din nou, vom porni în analiza acestei strategii cu o descriere, apoi vom trece la consecințele ei și, apoi, la corecțiile necesare. Să începem cu o descriere a strategiei autorității umane.

Descriere

Când interpretarea înclină către autoritatea umană, cei ce fac lucrul acesta au tendința foarte puternică de a se supune judecății oamenilor. Această autoritate poate fi a unui conducător influent al bisericii, a unui profesor laic, chiar a unui părinte sau prieten. Poate lua și forma unei perspective tradiționale sau ecleziale asupra învățăturilor etice ale Bibliei.

Este important să reținem că oricare dintre aceste autorități umane poate juca un rol pozitiv în procesul interpretativ. Biserica are o lungă și bună tradiție de interpretare a teologiei. Mulți învățători au descoperit multe informații utile despre realitățile, obiectivele și mijloacele Scripturii. Și chiar comunitatea laică a venit cu mai multe perspective valoroase în situațiile Scripturii. Deci, pe bună dreptate putem cugeta la aceste autorități umane când cercetăm Scriptura pentru învățături etice. Totuși, aceste tradiții și comunități umane nu sunt infailibile și, de aceea, credinciosul nu trebuie să li se supună orbește.

Să revenim la ilustrația cu casa și gardul, în care pustietatea reprezintă lucrurile interzise în mod clar în Scripturi, casa pe cele permise, iar terenul din jurul ei lucrurile oarecum neclare.

După cum am văzut, o strategie a laxității va ridica gardul la marginea deșertului, pentru a include și lucrurile care par a fi neclare. Prin contrast, o strategie restrictivă ar ridica acest gard cât mai aproape de casă, pentru a interzice cât mai mult din ceea ce este neclar. Deloc surprinzător, creștinii care urmează o strategie a autorității umane nu decid ei înșiși unde să amplaseze acest gard, ci îl ridică acolo unde le spun autoritățile pe care le urmează.

Desigur, există diverse motive pentru care oamenii se bazează excesiv pe autoritatea umană. Uneori, oamenii fac parte din biserici ai căror lideri pretind a avea o

înțelegere exclusivă sau o autoritate exclusivă de interpretare a Scripturii. Alții pot crede că propriile cunoștințe sunt insuficiente că nu au nici un temei de încredere pentru un studiu personal al Bibliei. Iar alții sunt, pur și simplu, leneși. În orice caz, atunci când un creștin abdică de la responsabilitatea de a cerceta Scripturile și în cele din urmă se supun orbește deciziilor unor oameni, adoptă strategia autorității umane.

Ținând cont de descrierea strategiei autorității umane, să ne îndreptăm către consecințele pe care abordarea acesteia o poate avea în viața credincioșilor.

Consecințe

Vom discuta doar două dintre multele probleme care apar atunci când ne bazăm excesiv pe autoritatea umană, prima dintre ele fiind respingerea autorității supreme a Scripturii. Din punct de vedere practic, când oamenii se supun integral judecății unei autorități omenești, resping practic Biblia ca normă supremă de revelație.

Iată un exemplu din Noul Testament. Conform evangheliilor, Isus a întâlnit mulți farisei care au respins autoritatea supremă a Scripturii în favoarea interpretărilor tradiționale. Să citim cuvintele lui Isus din Matei 15:4-6:

Căci Dumnezeu a zis: "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta" ... Dar voi ziceți: "Cine va zice tatălui său sau mamei sale: "Ori cu ce te-aș putea ajuta l-am închinat lui Dumnezeu" nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. Și ați desființat astfel Cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre. (Matei 15:4-6)

Fariseii nu respingeau Scriptura. Dimpotrivă, aveau un mare respect pentru ea. Dar, prin comparație, prețuiau mult mai mult interpretările lor tradiționale ale Scripturii. Ar fi trebuit să compare propriile înțelegerii cu Scriptura și să fi descoperit că nu se potrivesc. Dar nu au făcut așa ci au acceptat interpretările care nu se potriveau cu realitățile, obiectivele și mijloacele Scripturii. Isus a condamnat lucrul acesta.

O problemă pe care o ridică venerarea autorității umane mai presus de cea a Bibliei, este susținerea interpretărilor false. Toți oamenii fac greșeli. Așadar, când susținem orbește deciziile altora, vom ajunge să susținem, inevitabil și unele greșeli. Lucrul acesta este deosebit de problematic atunci când chiar biserica susține interpretări false. Uneori, astfel de interpretări sunt impuse prin intermediul disciplinei bisericești.

De exemplu, la Consiliul de la Niceea în 325 d.H. oficial și pe bună dreptate biserica a infirmat erezia arianismului, care nega doctrina Trinității. Însă, la Al Doilea Conciliu de la Sirmium, din 357 d.H., biserica și-a schimbat poziția, acceptând arianismul. În anii următori, mai multe concilii locale au confirmat această decizie. În tot acest timp, Atanasie, episcopul de Alexandria, a fost exilat în mod repetat pentru că se opunea arianismului. Atunci, era considerat eretic pentru susținerea doctrinei Trinității, pe care astăzi o acceptăm ca fiind o doctrină corectă.

În concluzie, adoptarea unei strategii a autorității umane poate avea rezultate devastatoare. Printre altele, poate duce la o respingere a autorității unice a Scripturii și la susținerea unor doctrine false. Astfel, ea umbrește adevărul revelației lui Dumnezeu, iar îndatoriile noastre rămân ascunse.

După ce am privit la descrierea și consecințele acestei strategii a autorității umane, vom discuta o corecție care ne poate ajuta să evităm această greșeală.

Corecții

Corecția este destul de simplă - totdeauna trebuie să păstrăm supremația Scripturii ca normă supremă a revelației. Biserica și tradițiile ei au mai puțină autoritate peste noi, și pot într-adevăr să ne ajute să înțelegem Biblia, dar nu ne pot constrânge conștiința în același mod în care o face Scriptura. După cum demonstrează Isus în disputa cu fariseii, obligația noastră este să ascultăm cuvintele Scripturii potrivit înțelesului lor inițial.

Mărturisirea de Credință de la Westminster, capitolul 1, secțiunea 10, ne oferă o prezentare utilă a acestei idei. Iată cuvintele acesteia:

Judecătorul suprem, prin care trebuie limpezite toate controversile și în lumina căruia trebuie examinate toate decretul și conciliile, toate opiniile scriitorilor antici, toate doctrinele omenești și toate părerile (călăuzirile) personale și cu ale cărui hotărâri trebuie să fim satisfăcuți, nu poate fi altul decât Duhul Sfânt vorbind prin Scriptură.

Scripturile sunt chiar cuvintele lui Dumnezeu și nicio interpretare sau tradiție omenească nu poate vorbi cu autoritatea incontestabilă a Lui. Deci, trebuie să ne supunem lucrurilor pe care credem că le descoperă Scriptura prin realitățile, obiectivele și mijloacele ei.

Practic vorbind, aceasta înseamnă că trebuie să evaluăm orice judecată umană prin prisma Scripturii. În loc să ne mulțumim, pur și simplu, cu judecățile failibile ale omului - chiar și cele ale bisericii - trebuie să cercetăm Scripturile pentru a vedea dacă lucrurile spuse de aceste autorități sunt adevărate. Pentru lucrul acesta îi laudă Luca pe creștinii din Berea în Fapte 17:11:

Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa. (Fapte 17:11)

Precum cei din Berea, trebuie să supunem totdeauna mărturiile și doctrinele omenești scrutinului standardului Scripturii. Nicio făptură - nici chiar apostolul Pavel - nu are o asemenea autoritate sau acuratețe în și despre ea încât să mizăm pe cuvântul ei mai mult decât în cel al Scripturii.

Predispoziția către laxitate, restrictivitate sau autoritate umană ne oferă răspunsuri simpliste dar neîntemeiate la întrebări dificile. La prima vedere poate părea înțelept să te plasezi, cu riscul de a greși, în partea precauției sau în partea libertății, sau de partea tradiției. Dar, în realitate, să alegi partea greșită este tot o greșeală.

Accentuând exagerat laxitatea, restrictivitatea sau autoritatea umană, ignorăm realitățile, obiectivele și mijloacele Bibliei. Ca urmare, nu ne vom putea cunoaște îndatoririle așa cum ar trebui și nu ne vom putea conforma caracterului lui Dumnezeu. De aceea, totdeauna trebuie să încercăm să descoperim și să ne supunem înțelesului inițial al Scripturii.

După ce am studiat caracterul situațional al conținutului revelației, natura revelației și câteva strategii răspândite de abordare a dimensiunii ei situaționale, suntem gata să discutăm despre elementele de prim-plan la aplicarea revelației în lumea actuală. Cum ne ajută realitățile lumii actuale să aflăm obligațiile pe care le avem față de Dumnezeu? Și, cum ne este influențată îndatorirea de factorii situației în care ne aflăm?

APLICAREA REVELAȚIEI

Vă amintiți că modelul nostru pentru luarea deciziilor biblice este: Judecata etică implică aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la o anumită situație de o anumită persoană. După cum indică acest model, este înțelept să privim luarea deciziilor etice din trei perspective: perspectiva normativă a Cuvântului lui Dumnezeu, perspectiva situațională și perspectiva existențială. Și, deoarece în această lecție abordăm perspectiva situațională, trebuie să ne amintim mereu că, pentru a aplica corect Cuvântul lui Dumnezeu nu este suficient să cunoaștem conținutul și natura Acestuia, ci trebuie să cunoaștem ceva și despre situațiile noastre actuale, situații la care trebuie să aplicăm Scriptura.

Cuvântul lui Dumnezeu este suficient și, dacă l-am ști întru totul - dacă am ști fiecare mod prin care revelația specială, generală și existențială Îi reflectă caracterul - întotdeauna am ști exact ce să facem. În definitiv, fiecare perspectivă etică le include în cele din urmă și pe celelalte. Deci, dacă am putea vedea fiecare implicație de natură etică a perspectivei normative, nu am mai avea nimic nou de învățat din analiza perspectivei situaționale și existențiale.

Dar, în realitate, cunoașterea pe care o avem asupra normelor lui Dumnezeu nu este exhaustivă, ci Cuvântul Lui ne oferă informații limitate cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Această revelație ne este suficientă pentru toate demersurile etice, nu pentru că ne spune exact ce să facem în fiecare situație, ci pentru că ne oferă destule informații despre caracterul lui Dumnezeu pentru a ști ce trebuie să facem în fiecare caz. O parte foarte importantă în a ști ce trebuie să facem este înțelegerea circumstanțelor în care trebuie să aplicăm Cuvântul lui Dumnezeu.

Discuția cu privire la aplicarea revelației ne va îndrepta din nou atenția asupra celor trei considerații situaționale. Mai întâi, vom vorbi despre nevoia de înțelegere a realităților circumstanțelor actuale. Apoi, ne vom concentra asupra obiectivelor actuale. În al treilea rând, vom analiza mijloacele actuale prin care Dumnezeu ne îngăduie să urmărim aceste obiective. În fiecare din aceste secțiuni, ne vom argumenta punctul de vedere făcând apel la legile biblice cu privire la mâncare. Să începem cu realitățile circumstanțelor noastre actuale.

REALITĂȚI

Ce dorim să subliniem în această secțiune este că schimbarea realităților presupune schimbări în aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu Pentru a dovedi această idee, ne vom uita la modul în care chiar Scriptura face uz de acest principiu. Vom explora, în special, trei perioade istorice diferite: perioada Exodului din timpul lui Moise,; perioada

în care poporul Israel a locuit în Țara Promisă; și perioada bisericii Noului Testament după înălțarea lui Hristos la ceruri.

Este foarte important să ajungem la un echilibru în analiza realităților celor trei perioade. Trebuie să avem în vedere atât asemănările, cât și deosebirile. Pe de-o parte, sunt o mulțime de asemănări între toate aceste trei perioade, din prisma caracterului lui Dumnezeu. Caracterul lui Dumnezeu este imuabil, adică nu se poate schimba. Prin urmare, în toate cele trei perioade istorice, realitatea existenței lui Dumnezeu și anumite atribute ale caracterului Lui rămân neschimbate. De asemenea, în toate cele trei perioade, umanitatea este căzută și păcătoasă, având nevoie disperată de călăuzirea morală a lui Dumnezeu. Cât privește mâncarea, există o similaritate: în fiecare din aceste perioade mâncarea trebuia consumată pentru slava lui Dumnezeu. Această situație de fapt rămâne adevărată și în zilele noastre.

Pe de altă parte, Scriptura afirmă limpede că sunt și diferențe între realitățile celor trei perioade, astfel încât unele acțiuni care erau socotite păcătoase în anumite perioade nu mai sunt privite așa în altele.

Să analizăm modul în care realitățile legate de mâncare s-au schimbat de-a lungul istoriei. În zilele Exodului, poporul Israel era guvernat de legi destul de stricte, permițându-i-se să mănânce doar animale curate și doar în anumite moduri. De exemplu, conform cărții Leviticul 17:3-4, în timpul călătoriei către Țara Promisă, era un păcat ca israeliții să sacrifice și să mănânce animale curate fără ca, mai întâi, să fie aduse ca jertfă înaintea lui Dumnezeu la Cortul Întâlnirii.

Dar, când israeliții s-au stabilit și s-au răspândit în Țara Promisă, Scriptura arată limpede că erau conduși de legi ceva mai tolerante. De fapt, Moise însuși a anticipat această situație ulterioară. Conform Deuteronomul 12:15, când israeliții aveau să se așeze în țară, avea să li se permită să sacrifice și să mănânce orice animal curat în propriile lor orașe fără să le aducă înaintea Domnului, într-un loc de închinare.

După moartea ispașitoare și după înălțarea lui Isus la ceruri, biserica a fost condusă de legi mai permissive cu privire la dietă. După cum aflăm din viziunea lui Petru, din Fapte 10:9-16, Dumnezeu a declarat toate animalele curate, pentru a nu fi o piatră de poticnire în includerea neamurilor în biserică.

Realitatea este ca aceste asemănări și deosebiri influențează judecățile etice. În măsura în care realitățile au fost aceleași, judecățile bazate pe aceste realități au rămas aceleași. De exemplu, un lucru care a rămas neschimbat este faptul că Dumnezeu este bun. Un alt lucru neschimbat este faptul că omenirea este păcătoasă și că mâncarea trebuie consumată spre slava lui Dumnezeu. Aceste judecăți de natură etică, precum și multe altele, au rămas relativ neschimbate de-a lungul acestor perioade, deoarece realitățile pe care se bazau au rămas neschimbat.

Dar, în măsura în care realitățile au diferit de la o perioadă la alta, și judecățile critice s-au schimbat. În timpul Exodului, cu privire la anumite animale, judecata era "să se mănânce animale curate aduse mai întâi înaintea Domnului". În Țara Promisă judecata spunea "să se mănânce doar animale curate". Și în perioada bisericii Noului Testament, "să se mănânce orice animal". În fiecare perioadă, caracterului lui Dumnezeu a rămas același, dar îndatoririle pe care caracterul Lui le-au impus comportamentului uman au variat în lumina schimbării circumstanțelor.

Privind la aceste asemănări și deosebiri, ne dăm seama că ele au valoare pedagogică pentru creștinul de azi. În termeni generici, aceleași realități sunt comune pentru toate vremurile. Existența și caracterul lui Dumnezeu nu s-au schimbat, iar omenirea este tot păcătoasă și căzută, iar mâncarea trebuie mâncată pentru slava lui Dumnezeu. Așadar, convingerile că Dumnezeu este bun, omenirea este păcătoasă, și Dumnezeu trebuie glorificat atunci când mâncăm trebuie susținute.

Dar, cum putem judeca păcatul când vine vorba de dietă în lumina schimbării realităților care au avut loc? Ei bine, sunt multe diferențe între realitățile de azi, cele ale Israelului din zilele Exodului și ale Israelului din Țara Promisă. În timpul Exodului, existau legi stricte cu privire la consumarea animalelor curate care, mai întâi, trebuiau jertfite lui Dumnezeu. În Țara Promisă, se aplicau legi mai tolerante, care permiteau doar consumarea animalelor curate. Creștinii contemporani pot și trebuie să învețe ceva din legile acestea, dar ele nu ni se impun și nouă în același fel și, ca urmare, aplicarea lor s-a schimbat.

În această privință, circumstanțele noastre sunt asemănătoare cu cele ale bisericii primare. Deci, consumarea mâncării trebuie făcută conform unor legi permissive. Fapte 10:9-16, precum și alte pasaje, cum ar fi 1 Corinteni 8-10 și Romani 14, ne învață că norma consumării oricărui tip de carne din biserica primară rămâne valabilă și astăzi. Pentru a demonstra lucrul acesta, să analizăm un singur pasaj care lămurește această învățătură. Iată ce spune Pavel în 1 Timotei 4:2-5:

...abătuți de fățarnicia unor oameni ... opresc ... întrebuintarea bucatelor pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred și cunosc adevărul. Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună, și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri, pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune. (1 Timotei 4:2-5)

Într-o măsură sau alta, orice judecată de natură etică ne obligă să identificăm asemănările și deosebirile dintre realitățile actuale și realitățile biblice și să luăm hotărâri etice în consecință. Cu toate acestea, în problema consumării mâncării, similaritățile situaționale dintre biserica Noului Testament și lumea de azi ne arată faptul că, în general, putem urma exemplul bisericii primare.

După ce-am văzut cât este de important să luăm în considerare asemănările și deosebirile dintre realitățile Bibliei și realitățile propriei noastre vieți, trebuie să abordăm acum chestiunea obiectivelor din viața creștinilor de azi.

OBIECTIVE

Să abordăm, încă odată, legile referitoare la dietă din perioadele Exodului, locuirii lui Israel în Țara Promisă și bisericii Noului Testament.

În zilele lui Moise scopul legilor privitoare la mâncare includeau cinstirea sfințeniei lui Dumnezeu și asigurarea sfințeniei poporului care era în slujba Lui. Obiectivul era: sfințenia umană să oglindească sfințenia lui Dumnezeu. De exemplu, în Leviticul 11:44-45, Domnul spune poporului Său următoarele:

... să nu vă faceți necurați prin toate aceste târâtoare care se târăsc pe pământ ... fiți sfinți; căci Eu sunt sfânt. (Leviticul 11:44-45)

Aceste obiective destul de generale au continuat să existe în perioadele Exodului, locuirii lui Israel în Țara Promisă și bisericii, deși legile legate de mâncare s-au schimbat în aceste perioade ulterioare. De exemplu, în Isaia 62:12, profetul încurajează poporul din Țara Promisă să caute sfințenia, pentru ca să se poate numi:

"Popor sfânt", "Răscumpărați ai Domnului". (Isaia 62:12)

Iar în 1 Petru 1:15-16, apostolul scrie bisericii următoarele cuvinte:

Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: "Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt". (1 Petru 1:15-16)

De fapt, când Petru îi îndeamnă pe creștini să fie sfinți, el citează din legile privitoare la dietă menționate în Leviticul 11:44-45.

Dar, în ciuda acestor asemănări, fiecare perioadă are și obiectivele proprii legate de sfințenie, diferite de obiectivele altor perioade. În timpul Exodului, un obiectiv era acela de a-i separa pe iudei de Neamuri. Același obiectiv a fost menținut și în timpul locuirii lui Israel în Țara Promisă.

În biserica Noului Testament, circumstanțele s-au schimbat, atunci când Dumnezeu a chemat la Sine multe Neamuri. În acel moment, obiectivul nu mai era acela de a-i separa pe iudei de Neamuri, ci de a-i uni în biserică.

Ca urmare, corespondența dintre obiectivele gloriei lui Dumnezeu și sfințenia noastră din aceste perioade, a dus la o corespondență între judecățile etice din toate cele trei perioade. Cu privire la judecățile similare, obiectivul sfințeniei umane care oglindește sfințenia lui Dumnezeu a fost afirmate în toate perioadele. Ca rezultat, judecățile etice precum „Dumnezeu este sfânt și umanitatea trebuie să se străduiască să fie sfântă” au fost și ele, pe drept cuvânt, afirmate.

În același timp, fiecare perioadă conține și judecăți etice diferite de cele ale altor perioade. În zilele Exodului, obiectivul separării iudeilor de Neamuri s-a concretizat în interdicția de a consuma hrana acestora. Această judecată avea să fie încurajată și în timpul locuirii lui Israel în Țara Promisă. Dar, în vremea bisericii nou-testamentare, judecata corectă era să accepți invitația de a consuma ce mâncau Neamurile. În definitiv, este exact lucrul pe care-l poruncește Dumnezeu lui Petru să-l facă, în Fapte capitoul 10. În fiecare perioadă, caracterul lui Dumnezeu a rămas același, dar obiectivele implicate de caracterul Său erau oarecum diferite.

Privind la aceste asemănări și deosebiri, ne dăm seama că ele au valoare pedagogică pentru creștinul de azi. Cu privire la asemănări, și noi trebuie să afirmăm obiectivele slavei lui Dumnezeu și sfințeniei noastre, și acesta trebuie să ne conducă și pe noi la concluzia că Dumnezeu este sfânt și că omenirea trebuie să se străduiască să fie sfântă. În felul acesta, obiectivele și judecățile lumii actuale le reflectă pe cele ale lumii antice.

Pe de altă parte trebuie să avem în vedere și diferențele dintre obiectivele și judecățile lumii actuale și obiectivele și judecățile Scripturii. În timpul Exodului, obiectivul era separarea iudeilor de Neamuri, iar lucrul acesta a dus la decizia de a refuza consumarea mâncării Neamurilor. În timpul locuirii lui Israel în Țara Promisă, s-a aplicat același obiectiv și aceeași judecată. Dar, în zilele bisericii nou-testamentare, obiectivul era unirea iudeilor și Neamurilor, lucru care a dus la decizia de a accepta invitația de a mânca alimentele Neamurilor.

Biserica este și azi alcătuită din iudei și Neamuri, așa că obiectivele caracteristice situației noastre sunt diferite de cele ale perioadei Exodului și Țării Promise. Ca urmare, nu trebuie să judecăm lucrurile la fel ca ei. Dar obiectivele noastre sunt similare cu cele ale bisericii Noului Testament și, ca rezultat, judecata noastră trebuie să fie la fel cu a lor și anume, să acceptăm invitația de a mânca alimentele Neamurilor.

Din nou, orice judecată etică ne obligă să luăm în considerare obiectivele actuale în lumina obiectivelor biblice și să vizăm asemănările și deosebirile dintre ele. Acolo unde există diferențe semnificative, nu trebuie să ne grăbim să adoptăm aceleași judecăți, dar acolo unde există asemănări semnificative trebuie să acceptăm aceleași judecăți etice.

În anumite cazuri, precum chestiuni de alimentație, judecățile noastre vor fi diferite de cele ale perioadei Vechiului Testament, dar foarte asemănătoare de cele ale bisericii Noului Testament. Dar în alte aspecte etice, putem ajunge la concluzia că nici deciziile luate de biserica Noului Testament nu sunt potrivite pentru contextul actual. După ce am privit la importanța corespondenței dintre realități și obiective, trebuie să abordăm ultimul subiect: corespondența dintre mijloacele aprobate de Scriptură și mijloacele disponibile nouă în lumea de azi.

MIJLOACE

Să ne întoarcem, pentru ultima dată, la legile alimentației din perioadele Exodului sub Moise, Israelului în Țara Promisă și bisericii Noului Testament, pentru a ilustra importanța luării în considerare a asemănărilor și diferențelor de mijloace.

Pe de-o parte, asemănările dintre mijloacele folosite în zilele Exodului, în viața din Țara Promisă și în biserica Noului Testament sunt destul de simple. Cu alte cuvinte, poporul trebuia să folosească dieta pentru a ajunge la sfințenie, în toate cele trei perioade.

Diferențele, pe de altă parte, sunt mult mai multe. De exemplu, în timpul Exodului, mijloacele urmării sfințeniei prin alimentație includeau nevoia jertfei animalelor la Cortul Întâlnirii, înainte de a fi mâncate. Aceste mijloace de reglementare au funcționat bine în timpul cât israeliții au rătăcit prin pustiu. În acele zile, întregul popor locuia în jurul Cortului Întâlniri. Mai mult, Exodul 16:35 ne arată că principalul ingredient al dietei consta din mană, nu din carnea animalelor domestice.

Dar, în Țara Promisă, cei mai mulți locuiau departe de Cortul Întâlnirii, și departe de templul zidit mai târziu de Solomon, la Ierusalim. Mai mult, Dumnezeu încetase să le dea mană, iar poporul mânca mai multă carne de la animalele domestice. Deci, în Deuteronomul 12:15, Dumnezeu Și-a adaptat cerințele pentru a se potrivi noilor circumstanțe din viața poporului Său. Mai precis, El a îngăduit poporului să sacrifice animalele pentru hrană în propriile lor orașe. Încă le cerea sfințenie, dar a dat poporului noi mijloace de împlinire a acestei cerințe.

După cum am văzut, cerințele s-au schimbat din nou în zilele bisericii Noului Testament. Când Împărăția lui Dumnezeu s-a extins și peste ținuturi, popoare și culturi în afara Israelului a existat un mare aflus de Neamuri în biserică. Ca urmare, sfințenia nu mai cerea celor de origine iudaică să stea separați de cei dintre neamuri. Mai degrabă, asemenea lecției lui Petru din Fapte 10:9-16, sfințenia cerea acum tuturor să se unească cu privire la mâncare, pentru ca toți creștinii să aibă părtășie unul cu altul. Ca urmare, Dumnezeu a folosit o schimbare - o alimentație fără restricții - pentru a crea unitate între iudeii și Neamurile din biserică.

Ca și în cazul realităților și obiectivelor, corespondența dintre mijloacele folosite de-a lungul acestor perioade s-au manifestat în judecățile etice. Atât timp cât mijloacele au fost similare, una din concluziile valabile ar fi putut fi că mâncarea trebuie folosită în a-L cinsti pe Dumnezeu și a sfinți poporul din slujba Sa.

Dar, acolo unde mijloacele erau diferite, a fost nevoie de hotărâri diferite privitoare la diversele aspecte ale dietei. În timpul Exodului, mijlocul era jertfa animalelor la Cortul Întâlnirii. Lucrul acesta trebuia să conducă la concluzia că animalele trebuie jertfite la Cort înainte de a fi mâncate. În Țara Promisă, mijlocul consta în sacrificarea animalelor în orașe, iar lucrul acesta trebuia să ducă la hotărârea că trebuiau jertfite doar animale curate. În biserică Nouului Testament, mijlocul unei diete fără restricții trebuia să ducă la concluzia că a mânca ce mănâncă Neamurile reprezintă o decizie etică bună.

Bisericile creștine din zilele noastre au multe de învățat din aceste asemănări și deosebiri. Din asemănările între epoca modernă și perioadele Exodului, vieții poporului Israel în Țara Promisă și bisericii Noului Testament, trebuie să preluăm determinarea lor de a folosi dieta pentru atingerea sfințeniei. Acest mijloc ar trebui să ne facă să susținem următoarea judecată etică: mâncarea trebuie folosită într-un mod care să onoreze sfințenia lui Dumnezeu și să zidească sfințenia poporului Său, chiar și în lumea actuală.

De asemenea, putem învăța și din diferențele de mijloace folosite în aceste perioade istorice. Nu trăim în apropierea cortului întâlnirii, așa cum trăia poporul lui Dumnezeu în timpul Exodului, când mijlocul era jertfirea animalelor la Cortul Întâlnirii, iar hotărârea era că animalele trebuiesc jertfite la Cort. Nu trăim nici în perioada națiunii iudaice, care trebuia să fie separată de Neamuri, lucru valabil în Țara Promisă, când mijlocul îl reprezenta sacrificarea animalelor în orașe, iar concluzia era că pot fi mâncate doar animale curate. De aceea, nu trebuie să folosim mijloacele utilizate de poporul lui Dumnezeu în aceste perioade sau să facem judecăți bazate pe acestea.

Dar, să ne gândim la biserică Nouului Testament. Au folosit mijlocul unei diete fără restricții și au judecat că este bine să mănânce împreună cu Neamurile, pentru a zidi unitatea în sânul bisericii. Și, pentru că situația noastră este asemenea cu a lor, ar trebuie să folosim aceleași mijloace și să ajungem la aceeași concluzie.

Asemeni realităților și obiectivelor, vor exista cazuri în care situația bisericii Noului Testament este diferită de a noastră așadar nu vom putea folosi totdeauna aceleași mijloace ca și ei, și nu vom ajunge la aceleași judecăți luate de ei.

Fiecare normă revelată trebuie aplicată cu sârguință și înțelepciune și nu cu o imitație simplistă a comportamentului regăsit în Scriptură. Putem determina ce mijloace sunt potrivite pentru a fi folosite în lumea actuală prin analizarea corespondenței dintre situațiile descrise în Biblie și situațiile din propria noastră viață.

CONCLUZIE

În această lecție, am analizat patru subiecte care ne ajută să înțelegem legătura dintre revelație și situație, în dorința de a ne afla îndatoririle înaintea lui Dumnezeu. Am analizat conținutul revelației, în raport cu situațiile, natura situațională a revelației, câteva strategii răspândite de interpretare a revelației și aplicarea revelației la situațiile lumii actuale. Am văzut că, pentru a putea lua decizii biblice, trebuie să avem în vedere modalitățile în care fiecare dintre acești factori situaționali contribuie la înțelegerea îndatoririi noastre.

În calitate de credincioși care vor să ia decizii etice, este foarte important să ne înțelegem propria situație etică. Și, după cum am văzut, este de folos să ne analizăm propria situație în termenii realităților, obiectivelor și mijloacelor. Prin analizarea acestor aspecte, putem înțelege mai bine revelația lui Dumnezeu și, când facem așa, vom fi mai bine pregătiți să facem judecăți conforme cu modelul biblic de luare a deciziilor etice.